

ג ג ל ה

ד. נשאלתי מה מוסיף רבינו בשלחנו ס' תקפ"ו סכ"ו שכותב דאין איסור טלטול בהובא מחוץ לתחום, על מה שכתב קודם בסכ"ד, דכיון דמותר לומר לעכו"ם להביא שופר מחוץ לתחום מוכח דאין איסור טלטול בדבר המובא מחוץ לתחום, דאם הי' איסור טלטול והי' משו"ז איסור לתקוע בשופר, מה ירויח מזה שהעכו"ם יביא השופר מחוץ לתחום, וכיון דכבר מוכח מסכ"ד דאין איסור טלטול בדבר המובא מחוץ לתחום, מדוע נאמר שיש בזה הפרש בין תחומין דרכנן לתחומין דאורייתא (ועצם הדין דאם עשה עכו"ם מלאכה מדאורייתא כשביל שיוכלו לתקוע בשופר, מותר לתקוע בו, כבר השמיענו בסכ"ד) וא"כ מה מוסיף בסכ"ו,

אמנם הדבר פשוט, דמזה דמותר לומר לעכו"ם להביא שופר מחוץ לתחום, אין מוכח שאין איסור טלטול בדבר המובא מחוץ לתחום, כיון דאיסור אכילה והנאה בדבר המובא מחוץ לתחום מסובב מאיסור ההבאה ע"י עכו"ם מחוץ לתחום, וכיון דבשביל תקיעת שופר מותר לאמר לעכו"ם להביא מחוץ לתחום הרי בסוד הסיבה, סר המסובב, ומדוע יהי' אסור לתקוע בו, אמנם בתחומין דאורייתא דנשאר הסיבה הרי נשאר המסובב, ולא השמיענו עדיין בסכ"ד דבהמסובב אין נכלל איסור טלטול, ורק בס' תקט"ו נתבאר זה, וכיון דבס' זה עדיין לא השמיענו זה, ע"כ משמיענו זה בסכ"ו.

הרב שלום מאראזאוו
- ברוקלין נ. י. -

ה. בשו"ע אדה"ז ס' תקפ"ט ס"ג: מי שהוא מודר הנאה מחבירו... מותר לחבירו לתקוע לו... שאין זו חשובה הנאה... והוא שיתקע לו חבירו בעצמו, אבל הוא לא יאמר לחבירו שיתקע לו, דכיון שאסר חבירו הנאתו עליו, אסור לו לעשות חבירו שליח לתקוע לו.

ולכאורה יש להבין מה זה משנה אם אמר לו לתקוע או לא, הרי אף בלא אמר לו, מ"מ הרי חבירו צריך לכוין עליו להוציאו י"ח, כמ"ש בס"ז שם, וא"כ סו"ס הרי חבירו מהנהו מ"מ, בזה שמכוין עבורו, ואי משום מללה"נ, ה"ה באומר לו לתקוע.

והנראה בזה בדרך אפשר, דאמנם "מצות לאו ליהנות ניתנו - אלא לעול על צואריהו" (גמרא ורש"י ר"ה דף כ"ח), מ"מ מכשירי מצוה יתכן שאינם נכללים בזה, וראיתי במהר"ם שיק או"ח ס' קס"ט שדו בזה (ואף שהנדון שם במצות שהן